

- 1 Žalobkyni byla rozhodnutím České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha (dále též „inspekce“) ze dne 30.7.2014 č.j. ČIŽP/41/OOL/SR01/1320073.004/14/PJI (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) uložena pokuta ve výši 1.281.000 Kč za správní delikt podle ust. § 4 písm. a) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 282/1991 Sb.“). Podle prvostupňového rozhodnutí správní delikt spočívá v tom, že při provozu skládky na pozemcích č. parc. 432, 437 a 436 v k. ú. Motol, od roku 2010 do února roku 2014 došlo k nelegálnímu záboru lesního pozemku č. parc. 433/1 v k. ú. Motol skládkovým výkopovým materiálem ve dvou částech, a to v jihovýchodním výběžku při západní hranici předmětného lesního pozemku na ploše 1 630 m² (sesuv z pozemku č. parc. 432 v k. ú. Motol) a dále v místě, kde předmětný lesní pozemek sousedí s pozemky č. parc. 432, 437 a 436 v k. ú. Motol, na ploše 932 m². Touto činností došlo k neoprávněnému používání lesní půdy k jiným účelům než pro plnění funkcí lesů a ohrožení životního prostředí v lesích. Dále byla žalobkyni uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč podle ust. § 79 odst. 2 a 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
- 2 Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž rozhodlo ministerstvo životního prostředí (dále jen „žalovaný“, kterým je obecně označován i správní orgán 1. stupně, pokud rozlišení nemá význam pro samotný text odůvodnění) rozhodnutím ze dne 6.10.2015 č.j. 2319/500/14/65582/ENV/14 (dále jen „napadené rozhodnutí“) tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
- 3 Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že žalovaný téměř o rok nedodržel lhůtu pro vydání rozhodnutí, neboť podle ust. § 71 správního řádu byl povinen rozhodnout do šedesáti dnů od předání spisu, spis převzal v září roku 2014, napadené rozhodnutí však vydal až v říjnu 2015. Stejného pochybení se dopustila i inspekce, neboť řízení s žalobkyní zahájila 15.4.2014, rozhodnutí vydala až dne 30.7.2014. V souvislosti s během lhůt žalobkyně uvedla, že inspekce o předmětném správním deliktu věděla již minimálně od roku 2012, kdy dostala informace od Úřadu městské části [REDAKCE], odboru obchodně správního, což žalobkyně dokládá dopisem ze dne 21.11.2011. Kontrolu však zahájila až v roce 2014, nedodržela tedy lhůtu stanovenou ust. § 5 odst. 2 zákona č. 282/1991 Sb. podle něž lze řízení o uložení pokuty zahájit jen do jednoho roku ode dne, kdy se inspekce dověděla o porušení povinnosti v ust. § 4 tohoto zákona.
- 4 V další žalobní námitce žalobkyně poukazuje na skutečnost, že ač je jí v odůvodnění rozhodnutí vytýkáno především poškození životního prostředí, ve výroku je uvedeno pouze to, že pokuta se ukládá za ohrožení životního prostředí. Žalobkyně se domnívá, že tak bylo učiněno ve snaze vyhnout se použití metodického pokynu č. 8/2003 Věstníku Ministerstva životního prostředí pro činnost České inspekce životního prostředí ke stanovení výše ekologické újmy způsobené na lesních ekosystémech jako škodě na funkcích lesa vzniklé porušením předpisů o ochraně lesa jako složky životního prostředí (dále jen „metodický pokyn č. 8/2003“). Vedle toho, že žalovaný ve svém rozhodnutí nezdůvodnil, proč uvedený metodický pokyn nepoužil, pochybil zejména tím, že správní delikt nesprávně právně kvalifikoval jako ohrožující, což neodpovídá skutkovému zjištění o poškození životního prostředí. Žalovaný si účelově zjednodušil právní i skutkové

odůvodnění správního deliktu tak, aby nebylo potřeba prokazovat následek správního deliktu poškozovacího, neboť ke škodám, které by odůvodňovaly uložení tak vysoké pokuty, v žádném případě nedošlo. Ohrožení životního prostředí pak žalovaný v rozhodnutí nedostatečně vyhodnotil a neposoudil relevantně následek, který sesuv na životní prostředí opravdu měl.

- 5 Žalovaný se nedostatečně zabýval zkoumáním společenské škodlivosti deliktu, nezohlednil ani polehčující okolnosti hovořící ve prospěch žalobkyně, především, že k záboru pozemku č. parc. 433/1 v k. ú. Motol nedošlo úmyslně, stalo se tak z nedbalosti, vliv měla složitost schválené úpravy tělesa skládky a přírodních podmínek panujících na hranici dotčených pozemků (jde o strmý svah a pozemek před tím, než jej žalobkyně pronajala, nebyl u hranic dostatečně modelován, v souvislosti s působením větru a srážek tam docházelo k odtoku navezené zeminy). Dále, že k nevytvoření vhodného stabilizačního opatření žalobkyní a později k neodstranění následků sesuvu nedošlo proto, že žalobkyni nebyla udělena výjimka ze zákazu stavební činnosti pro zabezpečení severní stěny skládky na pozemku č. parc. 433/1 v k. ú. Motol, i když o ni žádala. Bez povolení přístupu techniky a osob na předmětný pozemek mohla žalobkyně učinit jen určitá a nikoli kompletní opatření; provádění takových opatření v roce 2013 žalobkyně dokládá. V této souvislosti žalobkyně poukázala na nesprávný závěr žalovaného o tom, že po uložení opatření k nápravě v roce 2011 žalobkyně neučinila žádné kroky zabráňující postupnému rozšiřování. Dále k polehčujícím okolnostem uvedla, že k podobným samovolným sesuvům ze strmých hranic pozemků docházelo opakovaně i v minulosti a nikomu za to nebyly ukládány pokuty; k tomu žalobkyně dokládá Havarijní výměry z let 1988 a 1989.
- 6 Žalovaný podle žalobkyně pochybil i tím, že své tvrzení o době trvání správního deliktu opřel pouze o letecké snímky, což je zcela nepřesvědčivý důkaz k prokázání, zdali někde určitý sesuv je či není, natož aby z něj žalovaný vypočetl rozsah záboru s přesností na metr čtvereční. Žalobkyně poukazuje na jiné rozhodnutí inspekce, č.j. ČIŽP/41/OOH/SR01/1102321.003/14/PZK ze dne 16.7.2014, kde inspekce uložila žalobkyni pokutu ve výši 400.000 Kč. V tomto rozhodnutí inspekce uvedla, že ke dni 16.3.2014 došlo k přesahu na pozemek č. parc. 433/1 v ploše 3 203 m², zatímco v napadeném rozhodnutí je uvedeno, že ke dni 4.2.2014 činila celková plocha nelegálního záboru pozemku č. parc. 433/1 v k. ú. [REDAKCE] m². Takto výrazná nepřesnost ve výpočtech vypovídá o neobjektivitě leteckých snímků. Není tedy možné, aby pouze z nich žalovaný učinil závěr, že k sesuvu v daném rozsahu došlo již v roce 2010, nebo dokonce že údajná vrstva sesuvu byla o výšce 2 cm výkopové zeminy. Totéž platí o letech 2011 až 2013, dané informace jsou přitom podle žalobkyně zásadní ve vztahu k uložené pokutě. K důkazům ještě žalobkyně uvádí, že nebyly odebrány vzorky sesunuté zeminy, proto není prokázán závěr žalovaného o naprostém omezení plnění funkcí lesa a výrazném ovlivnění hydrogeologických poměrů na předmětném pozemku. Žalobkyně zdůrazňuje, že nebyl prokázán původ ani obsah zeminy sesunuté na předmětný pozemek, nebylo prokázáno, že veškerá tato zemina pochází právě z pozemků, které měla žalobkyně v rozhodném období v nájmu, a že tato zemina svým obsahem ohrožuje životní prostředí v lesích.
- 7 Další žalobní námitka se týká postupu při stanovení pokuty a její výše. V napadeném rozhodnutí není vysvětleno, proč byla uložena pokuta právě v nezaokrouhlené výši

1.281.000 Kč; takto zvláště určená částka vzbuzuje pochybnosti o libovůli správního orgánu. Závěr o zřejmé libovůli žalobkyně činí i po srovnání s jiným, stejně klasifikovaným správním deliktem, kde právnická osoba porušila ust. § 4 písm. a) zákona č. 282/1991 Sb. tím, že v přírodním parku v okolí Ještědu na celkovém území 12.300 m² úmyslně a bez povolení odstranila porost, strhla vegetační kryt, provedla terénní úpravy, následně zde realizovala stavební činnost a umístila lyžařský vleč a lanovou dráhu. Za toto jednání jí byla uložena pokuta 800.000 Kč, a to při podstatně lepších majetkových a finančních podmínkách, než má žalobkyně. Poměry žalobkyně přitom žalovaný vůbec nezohlednil, ač mu nic nebránilo tak učinit alespoň nahlédnutím do obchodního rejstříku, a v důsledku uložil pokutu v likvidační výši. Žalobkyně je dlouhodobě ve špatné finanční situaci a předmětná pokuta je pro ni poslední ranou znamenající zřejmou likvidaci společnosti a pracovních míst. Úplný obrázek o snaze potrestat žalobkyni likvidačním způsobem dokresluje výše zmíněné rozhodnutí o pokutě 400.000 Kč, které žalovaný k odvolání žalobkyně potvrdil rozhodnutím ze dne 30.7.2015 č.j. 2151/500/14/61011/ENV/14.

- 8 Žalobkyně se navíc domnívá, že předmětným rozhodnutím by mohla být založena překážka *ne bis in idem*, neboť žalobkyně jím byla potrestána mimo jiné za přesah (zábor, sesuv) na pozemek č. parc. 433/1 v k. ú. Motol, stejně jako tomu bylo v napadeném rozhodnutí.
- 9 Ve vyjádření k žalobě žalovaný setrval na svém stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí a vyjádřil se k jednotlivým žalobním bodům. K námitkám nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí uvedl, že jde o lhůty pořádkové, s jejichž nedodržením není spojen negativní důsledek v podobě nezákonnosti rozhodnutí. K nedodržení lhůty pro zahájení řízení pak uvedl, že v daném případě se jedná o tzv. trvající delikt, pro které je typické, že lhůta jednoho roku se obnoví pokaždé, když se správní orgán dozví, že protiprávní stav trvá dál. Vzhledem k tomu, že po poslední kontrole dne 4.2.2014 bylo řízení zahájeno dne 15.4.2014, byla lhůta dodržena.
- 10 Žalovaný se neztotožnil s názorem žalobkyně o nesprávné právní kvalifikaci deliktního jednání. Správní delikt podle ust. § 4 písm. a) zákona č. 282/1991 Sb. může být spáchán jednáním i opomenutím, důsledkem může být poškození životního prostředí či pouze jeho ohrožení, skutková podstata je tedy naplněna při obou typech následku. Uvedl, že ve svém rozhodnutí zhodnotil jednání žalobkyně jako ohrožení životního prostředí s tím, že tato složka následku dominuje, a podrobně popsal, v čem takové ohrožení spatřuje, jasně popsal, za co je pokuta uložena (oboje ve vyjádření k žalobě pro zdůraznění zopakoval). Že deliktním jednáním došlo též ke konkrétním škodám na životním prostředí je v napadeném rozhodnutí uvedeno pouze podpůrně; uvedené poškození několika dřevin je vzhledem k ohrožení životního prostředí enormním rozsahem záboru zcela marginální, toto poškození nebylo zohledněno při odůvodnění výše pokuty ani jako přitěžující okolnost. K metodickému pokynu č. 8/2003 žalovaný uvedl, že není právně závazný, navíc se nepřekrývá s předmětem daného řízení. Dále má za to, že z odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí je společenská nebezpečnost jednoznačně seznatelná.

- 11 K polehčujícím okolnostem žalovaný uvedl, že delikt dle ust. § 4 písm. a) zákona č. 282/1991 Sb. je konstruován na principu objektivní odpovědnosti, zavinění ani jeho forma tedy vůbec není rozhodné. Pokud žalobkyně namítá, že neměla soukromoprávní podmínky k realizaci jí navrhovaného řešení, pak si je měla zajistit nebo mohla zvolit řešení jiné, například mohla řešit zabezpečení příkrého svahu jinou technologií, vyjednat postupy s vlastníky okolních pozemků či požádat o souhlas s odnětím pozemků určených k plnění funkcí lesa.
- 12 K námitce nedostatečně prokázané délky trvání deliktu žalovaný konstatoval, že inspekce vycházela z kontroly ze dne 16.1.2014 a 4.2.2014 a z leteckých snímků, na kterých je postup záboru půdy v průběhu času zcela průkazný, poukázal na to, že žalobkyně v průběhu správního řízení délku trvání protiprávního stavu nijak nerozporovala, jinak by správní orgány mohly reagovat doplněním podkladů pro rozhodnutí. Ohledně rozsahu záboru žalovaný pokládá za bezpředmětné, že inspekce v jiném řízení dospěla k větší výměře na pozemku č. parc. 433/1 v k. ú. Motol, neboť i kdyby se inspekce dopustila pochybení, netýká se to nyní projednávané věci. K obsahu výkopové zeminy uvedl, že pojem „odpad“ není definován žádnými materiály či předměty, napadené rozhodnutí vlastnosti daného odpadu nezmiňuje, rozbor výkopové zeminy za účelem zjištění obsahu je tedy nadbytečný. I kdyby byl sesuv tvořen výkopovou zeminou zcela nezávadnou a jen v minimální vrstvě, zásadně by to ovlivnilo růst lesní vegetace, půdoochrannou funkci lesa, přirozené prostředí lesních organismů a podobně. Skutkový stav byl tedy zjištěn dostatečně a žalobkyní vznesené námitky nejsou důvodné.
- 13 Výši pokuty považuje žalovaný za přiměřeně určenou a dostatečně odůvodněnou, takže je zřejmé, na základě jakých úvah k ní správní orgány dospěly. Přímé až účetní podložení konkrétní částky, jak požaduje žalobkyně, je nerealizovatelné, podstatné je, že pokuta nebyla stanovena zjevně nepřiměřeně, že je přezkoumatelná a že odpovídá spáchanému deliktu. K likvidačnímu charakteru pokuty žalovaný zdůraznil, že žalobkyně tuto námitku neuplatnila v průběhu celého správního řízení, správní orgány tak vycházely z obecně dostupných zdrojů a z vlastního odhadu, přičemž neměly pochybnost, že společnost dané velikosti a rozsahu činnosti může uloženou pokutu uhradit bez vážnějších existenčních problémů. Argumentuje-li žalobkyně jiným rozhodnutím, kdy za dle žalobkyně závažnější správní delikt byla finančně silnější obchodní společnosti uložena nižší pokuta, nemůže žalovaný tento skutkově odlišný případ hodnotit. Otázku přiměřenosti a přezkoumatelnosti pokuty žalovaný řádně odůvodnil a trvá na tom, že odpovídá všem okolnostem případu.
- 14 K poslední námitce porušení zásady „ne bis in idem“ žalovaný uvedl, že postihoval správní delikt dle zákona č. 282/1991 Sb., zatímco rozhodnutí ze dne 16.7.2014 č.j. ČIŽP/41/OOH/SR01/1102321.003/14/PZK sankcionovalo porušení ust. § 19 odst. 1 písm. c) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“). Nejedná se tedy o překážku věci rozhodnuté, neboť předmětný skutek „de facto“ byl jiným skutkem „de iure“ a byl postihován s ohledem na jiné zájmy chráněné zákonem o odpadech. Pouze pro doplnění žalovaný uvedl, že ani v řízení o citovaném rozhodnutí žalobkyně nevznesla námitku likvidačního účinku pokuty a samotné její uložení nemohlo svědčit o tom, že by pokuta ve výši 1.281.000 Kč mohla být pro žalobkyni likvidační.

- 15 Městský soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť s tím oba účastníci souhlasili (ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.). Soud shledal žalobu důvodnou.
- 16 Nejprve se městský soud zabýval námitkou nedodržení prekluzivní hmotněprávní lhůty stanovené ust. § 5 odst. 2 zákona č. 282/1991 správním orgánem prvního stupně, neboť pokud by tato námitka byla důvodná, musel by soud napadené rozhodnutí bez dalšího zrušit pro zánik odpovědnosti za správní delikt. Žalobkyně argumentuje tím, že inspekce obdržela informaci o havarijním sesuvu severního svahu skládky po 21.11.2011, kontrolu však zahájila až v roce 2014.
- 17 Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným k tomu soud zjistil, že žalovaný přijal dne 27.11.2013 anonymní oznámení o neoprávněném záboru lesního pozemku č. parc. 433/1 v k. ú. Motol skládkovým materiálem, kdy provozovatel sousedící skládky zřejmě nedodržuje předpisy řízeného skládkování, provozovateli byla Městskou částí [redacted] v roce 2011 a v dubnu roku 2013 nařízena stabilizace severní stěny skládky. Protokol o kontrole jakožto zahajovací kontrolní úkon byl pořízen dne 16.1.2014. Z dokumentů předložených žalobkyní soud zjistil, že Úřad městské části Prahu 5 žalobkyni dopisem ze dne 21.11.2011 požádal o zajištění veškerých doporučení vyplývajících ze „Zprávy o prohlídce havarijního sesuvu svahu“ a informoval ji, že o výsledku šetření a vyplývajících povinnostech Úřad městské části Prahu 5 současně informuje i Českou inspekci životního prostředí.
- 18 Podle ust. § 5 odst. 2 zákona č. 282/1991 lze řízení o uložení pokuty zahájit jen do jednoho roku ode dne, kdy se inspekce dověděla o porušení povinností uvedených v ust. § 4 tohoto zákona, nejpozději však do tří let od doby, kdy k porušení těchto povinností došlo.
- 19 Námitka nedodržení lhůty pro zahájení řízení o uložení pokuty není důvodná, neboť v posuzované věci je žalobkyni vytýkán trvalý delikt, který byl páchán kontinuálně (nejméně) od roku 2010 do roku 2014. Problematicke běhu lhůt u trvajících deliktů se opakovaně věnoval Nejvyšší správní soud, například v rozsudku ze dne 22.2.2005 čj. 5 A 164/2002-44, v němž uvedl: „*Za trvalý jiný správní delikt lze proto považovat takový právní delikt, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, popřípadě, jímž udržuje protiprávní stav, aniž jej vyvolal. Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, závažný z hlediska správního práva, tvoří jeden skutek a jeden správní delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání, tj. až do okamžiku odstranění protiprávního stavu. Lhůta pro uložení pokuty, případně pro zahájení řízení o uložení pokuty, může začít běžet teprve od okamžiku ukončení trvalého správního deliktu. Pokaždé, kdy se správní orgán dozví, že protiprávní stav je delikventem pořád udržován, tj. že stále nedošlo k ukončení trvalého jiného správního deliktu, počne vždy běžet nová subjektivní lhůta k uložení pokuty, resp. k zahájení řízení o uložení pokuty.*“ Uvedené závěry dle názoru městského soudu lze aplikovat i v nyní souzené věci. Bylo-li trvání protiprávního stavu zjištěno správním orgánem ještě v roce 2013 (podnět, který správní orgán obdržel dne 27.11.2013), nelze hovořit o nedodržení

lhůty, když řízení bylo zahájeno dne 16.1.2014 a ukončeno právní mocí rozhodnutí dne 6.10.2015.

- 20 Poté se soud zabýval namítaným porušením zásady *ne bis in idem*, protože její úspěšné uplatnění by znamenalo zrušení napadeného rozhodnutí bez ohledu na případnou relevantnost ostatních námitek.
- 21 Pro posouzení důvodnosti této námítky vyplývají ze spisového materiálu předloženého žalovaným následující podstatné skutečnosti.
- 22 V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 30.7.2014 o uložení pokuty ve výši 1.281.000 Kč je k protiprávnímu jednání uvedeno, že při provozu skládky na pozemcích č. parc. 432, 437 a 436 v k. ú. Motol došlo od roku 2010 do února roku 2014 k nelegálnímu záboru lesního pozemku č. parc. 433/1 v k. ú. Motol skládkovým výkopovým materiálem na dvou částech uvedeného pozemku, které jsou v rozhodnutí blíže specifikovány, v celkové ploše 2 262 m². K záboru došlo samovolným sesuvem výkopového materiálu, který je stejného charakteru jako materiál ukládaný na skládce, a to zejména z důvodu, že žalobkyně nesplnila dříve uloženou povinnost provést statickou stabilizaci severního svahu skládky. Uvedené jednání je klasifikováno jako používání lesní půdy k jiným účelům než pro plnění funkcí lesů. Za přítěžující okolnost je považováno, že lesní pozemek č. parc. 433/1 se nachází na území hlavního města Prahy a je tedy kategorizován jako les zvláštního určení se zvýšenou rekreační funkcí, a že část lesního pozemku č. parc. 433/1 byla využívána pro ukládání výkopového materiálu i v minulosti před sesuvem.
- 23 K deliktárnímu následku je uvedeno, že došlo k ohrožení lesního ekosystému, znemožnění plnění funkcí lesa tím, že byl původní půdní povrch lesního pozemku překryt skládkovým výkopovým materiálem, který neumožňuje lesním dřevinám zdárný růst. Je vyzdvižen i negativní dopad skládky samotné na vodní poměry na pozemku č. parc. 433/1 v k. ú. Motol (dochází k odtoku srážkové vody ze svahu skládky přímo na tento pozemek, tím k destabilizaci lesního pozemku dlouhodobou přítomností vody, k vyvrácení stromů rostoucích na podmáčené části lesního pozemku; dokonce tam vznikl malý „rybníček“, hrozí uhynutí dalších stromů vlivem působení dlouhodobě akumulovaných vodních srážek) a je zmíněno, že kvůli sesuvům v roce 2012 došlo k nevratnému poškození devíti stromů. Je zdůrazněna i možnost nepříznivého ovlivňování lesního pozemku č. parc. 433/1 v k. ú. Motol do budoucna. Je shrnuto, že došlo především k ovlivnění ekologické funkce lesa, která v sobě zahrnuje funkci klimatickou, hydrickou a půdoochrannou a rekreační. Uvedený následek je klasifikován jako ohrožení životního prostředí v lesích.
- 24 V rozhodnutí ze dne 16.7.2014 o uložení pokuty ve výši 400.000 Kč jsou popsány dvě skutkové podstaty protiprávního jednání. Jednak je uvedeno, že žalobkyně v rozporu s provozním řádem neuchovávala dokumenty dokladující kvalitu přijímaných odpadů do zařízení k využívání odpadů, a to po dobu pěti let, a jednak je uvedeno, že žalobkyně v rozporu s provozním řádem využívala odpady částečně i mimo pozemky, na kterých bylo s odpady povoleno nakládat (č. parc. 431, 432, 436 a 437 v k. ú. Motol); k přesahu došlo na pozemky č. parc. 433/1 v k. ú. Motol v ploše 3 103 m² a č. parc. 438 v ploše 478 m² v k. ú. Motol. Za přítěžující okolnost je považováno, že v relativně krátké době došlo k opětovnému porušení zákona o odpadech přesto, že za provozování téhož zařízení

v rozporu se schváleným provozním řádem byla v roce 2012 uložena pokuta, dále bylo přihlédnuto k nestandardnímu chování žalobkyně při poskytování požadovaných dokumentů, což je v rozhodnutí popsáno. Polehčující okolnost inspekce shledala v tom, že v zařízení dochází k nakládání pouze s odpady kategorie „ostatní“.

25 K deliktnímu následku protiprávního neuchovávání náležitě dokumentace je uvedeno, že žalobkyně znemožnila cílenou podrobnou kontrolu jednotlivých konkrétních dodávek přijatých odpadů, přičemž v zařízení bylo nakládáno se značným množstvím odpadů, různého původu i složení. Nelze tedy zpětně ověřit, že ukládané odpady byly před uložením řádně prověřeny z hlediska stanovených limitů a případného negativního ovlivnění místního životního prostředí. Jednáním žalobkyně došlo k ohrožení životního prostředí. K deliktnímu následku protiprávního nakládání s odpady i na částech jiných sousedících pozemků, než na kterých bylo provozování zařízení povoleno rozhodnutím a provozním řádem zařízení, je uvedeno, že rozšíření činnosti zařízení i na jiné pozemky mělo negativní vliv na okolní prostředí (například v severozápadní části se počala hromadit voda, která podmáčela sousední pozemek, což ovlivnilo i kvalitu stromového porostu – šetří rovněž inspekce, oddělení ochrany lesa), dále je uvedeno, že svým charakterem nestabilní materiál v případě špatného hutnění představuje riziko a zátěž pro své okolí (viz „ujetí“ severní stěny) a v konečném důsledku znamená ohrožení pro životní prostředí. Kvůli této nestabilitě se část nevyužívaných odpadů ocitla nejen na jiných než povolených pozemcích, ale částečně i na pozemku podléhajícímu zvláštní ochraně dle lesního zákona. Jestliže k „ujetí“ odpadů došlo, znamená to, že žalobkyně při dotváření tělesa skládky nevěnovala dostatečnou pozornost hutnění, svahování, druhům ukládaných odpadů na hrany tělesa a podobně, což následně vedlo k sesuvu na severní straně mimo povolené parcely využívané v rámci povoleného zařízení. Dále je zmíněno, že náprava sesutého svahu bude znamenat nemalý zásah do sousedících lesních pozemků (například kácení stromů, příjezdová cesta a podobně) z důvodu špatného přístupu k místu sesuvu. Uvedený následek je klasifikován jako ohrožení životního prostředí v lesích.

26 Zásada *ne bis in idem* je zakotvena v čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod následovně: „*Nikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhajícím pravomoci téhož státu za trestný čin, za který již byl osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem podle zákona a trestního řádu tohoto státu.*“. Aby tedy mohlo dojít k uplatnění čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7, musí nejdříve proběhnout „trestní“ řízení, které skončí konečným osvobozujícím nebo odsuzujícím rozhodnutím (první řízení). Konečné osvobozující nebo odsuzující rozhodnutí poté brání, aby dotčená osoba byla znovu stíhána nebo potrestána za tentýž trestný čin v jakémkoliv následném řízení (druhé řízení). Musí jít tedy o řízení dvě (██████████ proti Rakousku, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 5. 10. 2006, stížnost č. 12555/03, § 31; Hauser-Sporn proti Rakousku, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 7. 12. 2006, stížnost č. 37301/03, § 42; Xheraj proti Albánii, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 29. 7. 2008, stížnost č. 37959/02, § 70; viz blíže TRECHSEL, S.: *Human Rights in Criminal Proceedings*. ██████████: ██████████ University Press, 2006, str. 388-391). Cílem čl. 4 Protokolu č. 7 je zabránit opakování „trestního“ řízení, které již bylo jednou pravomocně skončeno, a tento článek se tudíž nepoužije, dokud není zahájeno řízení nové (Gradinger proti Rakousku, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 23. 10. 1995, stížnost č. 15963/90, § 53 (české shrnutí dostupné in ██████████, V.: *Judikatura*

Evropského soudu pro lidská práva. IFEC: [REDAKCE], str. 345-347); [REDAKCE] proti Rakousku, rozhodnutí o částečné přijatelnosti ze dne 5. 12. 2002, stížnost č. 70579/01; Göktan proti Francii, rozsudek ze dne 2. 7. 2002, stížnost č. 33402/96, § 42, § 49 - § 50).

- 27 Žalobkyně namítá, že za vytýkané jednání již byla stejným správním orgánem v předchozím správním řízení dříve potrestána. Žalobkyně tedy tvrdí, že byla opakovaně stíhána i potrestána za stejné jednání. Základní podmínka pro poměrování věci s uvedenou zásadou je tak splněna. Při úvahách o zásadě *ne bis in idem* vycházel městský soud z judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména pak z rozsudku ze dne 10.2.2011 č.j. 9 As 67/2010-74.
- 28 V něm Nejvyšší správní soud uvedl, že zásada *ne bis in idem* ve smyslu Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod platí nejen pro činy patřící podle českého právního řádu mezi trestné činy, ale i pro činy spadající mezi přestupky či jiné správní delikty, a to ve všech kombinacích, které mezi nimi přicházejí v úvahu. S ohledem na specifické pojetí činu podle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze uvedené principy vztáhnout na všechny činy kvalifikovatelné správními orgány smluvních stran této úmluvy jako přestupky či jiné správní delikty, nýbrž pouze na ty z nich, které mají trestněprávní povahu.
- 29 Při úvahách o dosahu zásady *ne bis in idem* vycházel Nejvyšší správní soud v odkazovaném rozsudku ze dne 10.2.2011 č.j. 9 As 67/2010-74 z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, který se k této otázce vyjádřil v několika svých rozhodnutích týkajících se nejen aplikace tohoto článku, ale i článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod vymezujícího právo na spravedlivý proces v trestních věcech. Při posuzování, zda je možné zásadu *ne bis in idem* aplikovat, má být podle Evropského soudu pro lidská práva podstatné nikoli to, jaký význam mají pojmy „trestní věc, trestní řízení, trestný čin a potrestání“ ve vnitrostátním právu, ale zejména to, zda porušený zájem chráněný zákonem je obecný či partikulární, a v tomto ohledu pak též, zda je daná právní norma adresována všem nebo pouze určité skupině lidí. Jde-li v tomto směru o normu partikulární, nebude se zpravidla jednat o trestní věc ve smyslu Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. O trestní povaze věci naopak obvykle bude svědčit univerzálnost dané normy a represivní účel uplatnitelné sankce (srov. rozsudek T. P. versus Švýcarsko z 29. 8. 1997). Není-li daný čin vnitrostátním právem kvalifikován jako trestný, používá Evropský soud pro lidská práva k posouzení věci obě uvedená kritéria - povahu stíhaného deliktu a povahu uplatnitelné sankce - alternativně. V zásadě tedy podle názoru Evropského soudu pro lidská práva postačí buď aby měl stíhaný delikt trestněprávní povahu v uvedeném smyslu (a pak nijak výrazně nesejde na citelnosti užití sankce), nebo aby měla uplatnitelná sankce represivní povahu (srov. rozhodnutí L. versus Německo z 25. 8. 1987).
- 30 Z rozhodnutí týkajícího se uložení pokuty za porušení zákona o odpadech, tj. v pořadí první uložené sankce, vyplývá, že žalobkyni byla dne 16.7.2014 rozhodnutím inspekce, Oblastního inspektorátu Praha, oddělení odpadového hospodářství, uložena pokuta ve výši 400.000 Kč za porušení povinností dle ust. § 19 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech. Podle uvedeného ustanovení „Provozovatel zařízení k využívání odpadů je povinen provozovat zařízení k využívání odpadů v souladu s jeho schváleným provozním řádem“. Podle ust. § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech pokutu do výše 10.000.000 Kč uloží inspekce fyzické

osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která provozuje zařízení k využívání nebo odstraňování odpadů bez potřebného souhlasu příslušného správního úřadu nebo v rozporu s ním nebo provozuje zařízení k využívání nebo odstraňování odpadů v rozporu se schváleným provozním řádem zařízení. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 30.7.2015.

- 31 V pořadí druhá pokuta byla uložena žalobkyni dne 30.7.2014 prvostupňovým rozhodnutím inspekce, oblastního inspektorátu Praha, oddělení ochrany lesa, podle ust. § 4 písm. a) zákona č. 282/1991 Sb. ve výši 1.281.000 Kč. Podle uvedeného ustanovení inspekce uloží pokutu až do výše 5.000.000 Kč právnickým nebo fyzickým osobám, které svým jednáním nebo opomenutím ohrozí nebo poškodí životní prostředí v lesích tím, že neoprávněně používají lesní půdu k jiným účelům než pro plnění funkcí lesů. Napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 6.10.2015.
- 32 Co se týče samotného posouzení povahy deliktů v dané věci, je třeba konstatovat, že oba uvedené zákony chrání obecný nikoli partikulární zájem. Předmětem ochrany zákona č. 282/1991 Sb. je ochrana jedné ze složek životního prostředí, a to lesa; důvodová zpráva označuje les za významnou složku životního prostředí, zmiňuje ochranu lesního půdního fondu a zdůrazňuje nezastupitelnou ekologickou funkci lesa (Důvodová zpráva k zákonu č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, rok 1991, sněmovní tisk 235). Zákon o odpadech chrání životní prostředí jako celek, tedy všechny jeho složky včetně lesa, dle důvodové zprávy zákon stanoví pravidla pro nakládání s odpady při dodržení pravidel ochrany životního prostředí, ochrany zdraví člověka a při dodržování zásad trvale udržitelného rozvoje jako základní zásady ochrany životního prostředí (Důvodová zpráva k zákonu č. 185/2001 Sb., o odpadech, rok 2000, sněmovní tisk 705/0). Byť tedy zákon o odpadech oproti zákonu č. 282/1991 Sb. pojímá ochranu životního prostředí komplexně, obě normy poskytují ochranu společenskému zájmu, kterým je veřejný zájem na ochraně lesa jakožto složky životního prostředí. Obdobný společenský zájem je pak chráněn i ust. § 294 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (poškození či ohrožení životního prostředí, přičemž životním prostředím se rozumí půda, voda, ovzduší, les nebo jiná složka životního prostředí). Ust. § 4 zákona č. 282/1991, dle kterého byla žalobkyni uložena v pořadí druhá pokuta, je adresováno všem právnickým nebo fyzickým osobám. Ust. § 66 zákona o odpadech, podle kterého byla žalobkyni uložena v pořadí první pokuta, je sice adresováno právnickým a podnikajícím fyzickým osobám, tedy nikoli všem osobám, nicméně dle názoru Nejvyššího správního soudu formulovaného v rozsudku ze dne 10.2.2011 č.j. 9 As 67/2010-74 takovéto vymezení okruhu adresátů nelze pojímat jako úzce vymezenou skupinu osob, jak je tomu např. u disciplinárních deliktů, a proto městský soud považuje i tuto normu za normu obecnou. Lze tedy konstatovat, že účelem obou zákonů, dle kterých byly žalobkyni postupně uloženy sankce ve správním řízení, je ochrana týchž hodnot a zájmů, které jsou či byly chráněny shora citovanými ustanoveními trestního práva. Druhé kritérium tedy svědčí závěru, že svou povahou oba delikty spadají spíše do oblasti trestněprávní. Pokud jde o povahu a přísnost sankce, podle běžného významu pojmů pod trestní právo obecně spadají činy, jejichž pachatelům hrozí tresty mající především odrazující účinek, které obvykle spočívají v opatřeních zbavení svobody a v pokutách. Sankce s horní hranicí 5.000.000 Kč a 10.000.000 Kč nejsou dle názoru soudu nijak zanedbatelné a směřují tak mimo jiné nepochybně k tomu, aby případné pachatele odradily od opakování zakázaného jednání (srov.: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.2.2011 č.j. 9 As 67/2010-

74). S ohledem na uvedené tak městský soud uzavírá, že v nyní projednávané věci jedná o trestní věc ve smyslu Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

- 33 Pro dosah uplatnění zásady *ne bis in idem* je pak dále rozhodující otázka totožnosti skutku, který je předmětem dvou řízení a rozhodnutí. Skutkem je určitá událost ve vnějším světě záležející v jednání člověka, která – v kontextu správního trestání – může mít znaky jednoho správního deliktu, dvou či i více správních deliktů (tzv. jednočinný souběh), nebo nemusí vykazovat znaky žádného správního deliktu. Podstata skutku tedy spočívá v jednání. Rámec aktů zahrnutých do jednání je vymezen následkem, jehož je jednání příčinou. Následek, který je znakem správního deliktu, spojuje jednotlivé akty do jednoho skutku a zároveň umožňuje dělit chování člověka na různé skutky (Z trestněprávní literatury srov. [redacted], O. a kol.: Trestní právo hmotné. I. Obecná část. [redacted], s. 182-183. [redacted] a kol.: Trestní řád. Komentář. II. díl, 4. vydání. Praha, C. H. Beck, s. 1410 a násl.).
- 34 Nejvyšší správní soud k otázce totožnosti skutku uvádí: „Otázka totožnosti skutku je v nauce jednou z nejdiskutovanějších otázek a jednotlivé právní řády nepřijaly stejná řešení. Nejvyšší správní soud považuje za nutné uvést, že dne 10. 2. 2009 rozhodl velký senát Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „velký senát Soudu“) ve věci [redacted] proti [redacted] – číslo stížnosti 14939/03 (viz publikace Přehled rozsudků Evropského soudu pro lidská práva, roč. XII, č. 2/2009, str. 103 - 112). Uvedené rozhodnutí je potřebné považovat za sjednocující dosud v některých směrech vnitřně rozporné judikatury Evropského soudu pro lidská práva, která se týká čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Při posuzování otázky, zda delikty, za které byl stěžovatel stíhán, jsou stejné, velký senát Soudu přiznal, že judikatura Soudu ohledně definice prvku *idem* je vnitřně rozporná. Současně identifikoval tři základní linie judikatury:
- první se opírá o rozsudek ve věci *Gradinger proti Rakousku* a za kritérium pro stanovení prvku *idem* považuje „totožnost skutku“,
 - druhá se opírá o rozsudek ve věci [redacted] proti Švýcarsku, za rozhodné kritérium považuje rovněž „totožnost skutku“, ale připouští, že jeden a tentýž skutek může naplňovat znaky skutkových podstat více trestných činů, a že za ně může být pachatel potrestán v různých řízeních před různými orgány,
 - třetí se opírá o rozsudek ve věci [redacted] proti Rakousku a klade důraz na „podstatné prvky“ obou trestných činů. Tento přístup modifikuje druhý přístup v tom, že upřednostňuje, že znaky skutkových podstat trestných činů naplněných tímtož jednáním nemohou být pouze nominálně odlišné.
- 35 Velký senát Soudu uvedl, že třetí přístup se postupem času prosadil v judikatuře jako dominantní, přičemž na podporu tohoto tvrzení citoval řadu rozhodnutí z poslední doby. Následně konstatoval, že vnitřní rozpornost judikatury ohrožuje právní jistotu, předvídatelnost práva a zásadu rovnosti před zákonem, a proto se rozhodl výklad prvku *idem* sjednotit. Po prostudování obdobných úprav v jiných mezinárodněprávních instrumentech dospěl k závěru, že čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě zakazuje stíhání pro druhý „trestný čin“, pokud je tento druhý trestný čin založen na totožném skutku či v podstatných rysech totožném skutku. Totožnost skutku je pak dána tehdy, když se konkrétní skutkové okolnosti týkají téhož obviněného a jsou neoddělitelně spjaty v čase a místě.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 10.2.2011 č.j. 9 As 67/2010-74).

- 36 Dle názoru městského soudu je tak ve světle výše uvedeného sjednocujícího názoru velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva stíhání jednoho a téhož skutku podle dvou skutkových podstat přípustné tehdy, pokud se tyto od sebe navzájem liší v podstatných prvcích (okolnostech). Naopak tam, kde panuje alespoň částečná shoda v podstatných okolnostech skutku, půjde ve vztahu k aplikaci článku 4 protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod o uplatnění zásady *ne bis in idem*. Zkoumání shodnosti či alespoň částečné shodnosti v podstatných okolnostech skutku je pak věcí každého konkrétního posouzení.
- 37 V nyní posuzované věci má městský soud za to, že totožnost skutku dána je. Obě porušení zákona, tak jak jsou vymezena v předmětných správních rozhodnutích, vykazují zcela shodné základní prvky. Mezi oběma rozhodnutími panuje soulad mezi popisem skutku ve výrokových částech obou rozhodnutí, konkrétní skutkové okolnosti se týkají téhož obviněného, jsou spjaty v místě a částečně též v čase. V obou případech byla totiž žalobkyně potrestána za nepovolené umístění výkopového materiálu (odpadu) na lesní pozemek, a to z části ve stejném časovém okamžiku (v období od roku 2010 do února 2014 v případě pokuty ve výši 1.281.000 Kč, a v období od 1.6.2012 do data kontroly inspekce, tj. do 19.3.2014 v případě pokuty ve výši 400.000 Kč) a na stejném místě (lesní pozemek č. parc. 433/1 v k. ú. Motol); uvedeným jednáním žalobkyně přitom dle odůvodnění obou správních rozhodnutí v obou případech ohrozila životní prostředí (společně je zmíněno podmaččení, které ovlivnilo kvalitu stromového porostu). Obě rozhodnutí se také opírají o to, že zásah se týkal pozemku se zvláštní ochrannou podle lesního zákona. Následkem vytykánoho jednání pak bylo v obou případech porušení zájmů na ochraně lesa jako součásti životního prostředí, které požívá zvláštní ochrany. V daném případě je zřejmé, že obě rozhodnutí se týkala téže události, existuje shoda v jednání a existuje shoda v následku. Postihem žalobkyně podle zákona o odpadech byl proto vyčerpán téměř celý skutek, neboť v pořadí druhém správním rozhodnutí lze dohledat pouze časový prvek, který není obsažen již v předcházejícím správním rozhodnutí (období od roku 2010 do 31.5.2012).
- 38 Poté městský soud posuzoval, zda bylo se stěžovatelem vedeno dvojí řízení (bis). V této souvislosti je vhodné opět připomenout judikaturu Evropského soudu pro lidská práva: „Soud upozorňuje, že čl. 4 Protokolu č. 7 se nemusí nutně vztahovat na všechna řízení zahájená s ohledem na tentýž trestný čin (██████████ proti Rakousku, rozhodnutí o přijatelnosti ze 30. 9. 2004, stížnost č. 6072/02). Z účelu tohoto ustanovení plyne, že pokud stěžovatel neprokáže, že mu byla způsobena újma, může k porušení tohoto článku dojít pouze tehdy, pokud bylo druhé řízení zahájeno s vědomím, že obžalovaný byl již v předchozím řízení stíhán“ (Zigarella proti Itálii, rozhodnutí o přijatelnosti, ze 3. 10. 2002. stížnost č. 48154/99).
- 39 V nyní projednávané věci je nesporné, že obě řízení s žalobkyní pro stejný skutek postupně zahájil a obě sankce uložil dvěma po sobě následujícími rozhodnutími jeden a tentýž správní orgán. Podmínka dvojího řízení je tedy naplněna.
- 40 K námitce žalovaného, že předmětný skutek byl v pořadí první pokutou postižen s ohledem na jiné zájmy chráněné zákonem o odpadech, byl tedy sice stejným skutkem „de facto“, avšak jiným skutkem „de iure“, soud uvádí následující.

- 41 Žalovaný má na mysli existenci tzv. jednočinného souběhu, která nastane, dojde-li v rámci jediného skutku k zasažení různých individuálních objektů ochrany a jsou tak vyvolány různé právně významné následky, případně je-li jediným skutkem zasažen sice tentýž individuální objekt ochrany, ovšem chráněný v různých směrech, tj. proti různým aspektům téhož jediného skutku (srov. [redacted] V. a kol.: Trestní právo hmotné: obecná část. Brno: [redacted] univerzita, 1996, str. 219 - 220). Žalovaný přitom tvrzenou odlišnost zájmů chráněných oběma zákony nijak nekonkretizuje.
- 42 Podle názoru městského soudu při srovnání obou předmětných vzájemně si konkurujících zákonných ustanovení obou zákonů (ust. § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech a ust. § 4 písm. a) zákona č. 282/1991 Sb.) sice nelze jednočinný souběh v obecné rovině a priori bez dalšího vyloučit, soud je nicméně vzhledem k výše popsaným závěrům přesvědčen, že v této konkrétní posuzované věci se o jednočinný souběh nejedná, neboť v obou případech šlo o zájem na ochraně životního prostředí, úžeji o zájem na ochraně lesa jako součásti životního prostředí.
- 43 I kdyby se však o jednočinný souběh jednalo, měl podle názoru soudu žalovaný s ohledem na skutečnost, že k projednání obou správních deliktů byl příslušný jeden a tentýž správní orgán, zvolit postup podle ust. § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v tehdy platném znění, a měl uložit sankci ve výměře nejpřísněji trestního sbíhajícího se deliktu (srovnej rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 22.12.1995, č.j. 6 A 216/93-34, publikovaný pod č. 182 Soudní judikatury ve věcech správních). Žalovaný však uvedeným způsobem nepostupoval. V pořadí druhé odsuzující rozhodnutí vydal v okamžiku, kdy již věděl, že v pořadí první odsuzující rozhodnutí je již v právní moci. Žalovaný měl za této situace posoudit, nakolik jsou oba skutky totožné, a v části řízení o totožném skutku měl v pořadí druhé správní řízení zastavit.
- 44 Z uvedených důvodů, kdy byla podle názoru soudu správními orgány porušena zásada *ne bis in idem*, soud postupoval podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- 45 S ohledem na to, že stejnou nezákonností trpělo i rozhodnutí inspekce, soud zvolil hospodárnější postup a dle ust. § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil i prvostupňové rozhodnutí.
- 46 Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, tedy že za skutek, pro který byla žalobkyně již jednou potrestána, nelze znovu správně trestat pro kolizi se zásadou *ne bis in idem*, je správní orgán vázán (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).
- 47 O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalobkyně, které vznikly náklady spočívající v zaplacení soudního poplatku ve výši 3.000 Kč. Proto soud uložil žalovanému tyto náklady žalobkyni nahradit.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [REDACTED], a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. listopadu 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu